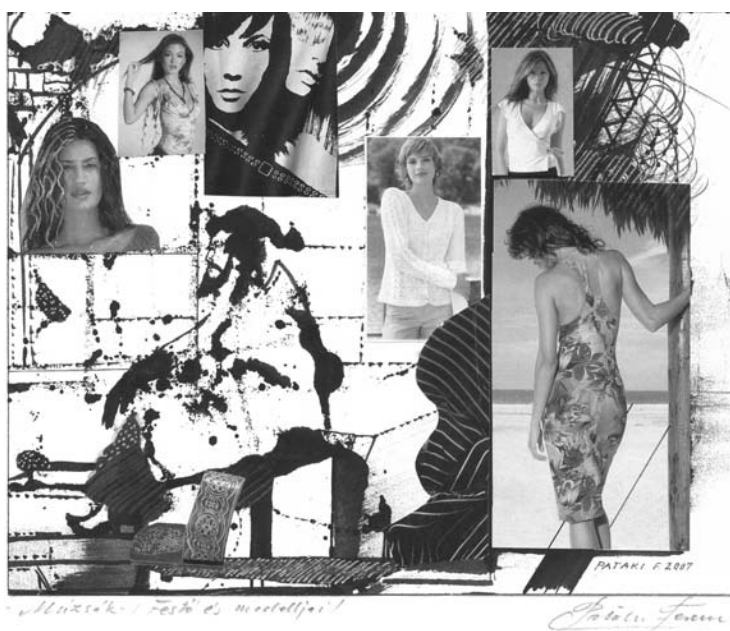

Mívességét tekintve szinte csak ecsetjének él.

Ezt az elkötelezettséget érezte meg három fiatal tanítványa. Avval, hogy mesterükkel kiállíthatnak – elindultak egy értékkel teli, de ilyen intenzitásban alig követhető úton. Szerecsére egyikük sem akarja mesterét másolni, jóllehet a háttérben ott van Nagybánya fénye, kubista tárgyépítkezés (Rusz-Rác Ildikónál akarva-akaratlan is Perlott Csaba Vilmos), nemkülönben a pasztell érzéki színvalósága (Sándor Noémi), és a szénrajz fekete-fehér világának klasszikus fegyelme (Krauser Zoltán).

Csak rajtuk múlik, hogy meddig jutnak el a pályán. Az első lépésük kifogástalan: jó mestert választottak maguknak.

Szakolczay Lajos

Nem sokkal meggyőzést fűzni egy kiállítás megnyitó körében.
 Pláne a kiállító részéről nem szabad. Mégis megsejtem ezt a gyakorlatot.
 Mit? Fel ismerem a szerző föltételezhetőségét, képzőművészeti tájékozottságát.
 Mégis amikor Szakolczay Lajos elmondta értékelő beszédét képeimről,
 úgy éreztem mindenem a helyére került: a SZAVAK, a KEPEK egyégtbe
 forrotak, egymást erősítettek. Minden hitelensé vált.
 Olyan volt a természetű inspirációjü festményeimről hallott elbeszél,
 amelyet csak Foksef Attila sorai idézhetek: "... holott nábdol
 ringat, csobott csobogással..." (P.F.)